

САША МИЋКОВИЋ

СОНЕТНИ ВЕНЦИ

САША МИЋКОВИЋ

СОНЕТНИ ВЕНЦИ

*Рушне су земне међе, које се кишом роне,
Јулији Примицови Прешерн венац уплиће.
Младих и росних ружа опет се мирис проне,
силне љубави пламте, уз слаткодашно сниће.*

С. Мићковић

ПЕСНИЧКА ЗАРЕЊА

I

Песмама се раскову окуви чамотиње,
баш као што Десанка Крваву бајку слаже,
Песма дечијег бола кулисама успиње,
а песникиња гласом тананим запомаже.

Залатичи се песма, никла у башти мисли,
миришљава изнутра, свежином младе биљке.
Мртви су стиховесци већ главама покисли,
скривајућ иза верса злопогледне ожилјке.

Катрени брује вечно, песници тек умиру,
једном и овај венац мене ће да васкрсне.
Тако животи крхки непојамно увиру,

и песмарица зато светом нек се распрсне.
Кад у сну старог писца смртни дахтај укочи,
еликсир поезије из небних уста точи!

II

Еликсир поезије из небних уста точи,
кроз васионске левке златоречје засипа.
У оностраност душа поетска чим поскочи,
под свезнајућом капом мисао пипком штипа.

Многи су пострадали од милозвучних рима,
Јесењин својом хумком пуном авети тоне.
У сваком од нас лирских, светла и таме има,
тако нас вавијеков анђели и зли гоне.

А када смртна чељуост под грлима зашкрипи,
и капи крви падну по сонетном папиру,
кроз песму мека нада тек остане да сипи,

па се подамо суштом ћутању, сну и миру.
Ка нама зверка гнусна са дна пакла пропиње,
само су стиховесци као на ватри иње!

III

Само су стиховесци као на ватри иње,
док везу своју мрежу у свиломеком стилу.
У глави им скривено жустро гнездо осиње,
а кроз речи искажу сву надмоћност и силу.

Трагачи за лепотом, заљубљени у живот,
у дослуху са музом, што им тајне шапуће.
Ракић ту са Далидом блешти кроз златни ћивот,
где тишина залива, спокојно затрнуће.

Свако у своме свету забележи тренутке,
у мајсторскоме ритму, за никла поколења.
Касније се расплину, буду камене лутке,

жаока смрти никад песников дух не мења.
Сонетисте химничност у безвреме замочи,
нога једино њима беспутима закрочи!

IV

Нога једино њима беспутима закрочи,
и у заносу грчном Рембо перо протресе.
Често младости ткиво смртни зубац заскочи,
горостасне поете разорни бук разнесе.

Бодлер у својој раки, над њим цва цвеће црно,
Албатрос силни, дични, узвинут, лаган кружи.
Песмама сјај бисерја даје љубави зрно,
а крв сопствену песник убризга грбној ружи.

У сонетној дивоти још да се воли може,
па ту и снови буду све што живели нисмо.
Када нас крила таме по лицима обложе,

тек за нама остане крвљу срочено писмо.
Светлозарјем пламсамо, обгрли нас и тмина,
исијавају речи из можданих дубина!

V

Исијавају речи из можданих дубина,
Хајнрих Хајне лебдећи, тек музиком се води.
Мелодија преплави Лорелај сред висина,
и милозвучје тоном, ужитком чулним годи.

Све је трусно на свету, трулеж врти у сржи,
тек лепота у версу даје посебну ноту.
Виспрени Лаза Костић још свете скуте држи,
телу скршена крила, дух даје жар животу.

Клизи свемиром време, стара сазвежђа гасе,
Шантићева Емина сребрени ибрик глача.
У Претпразнично вече стихови појем красе,

ту песмозов Алексе крик живота надјача.
Уз чежњиве тренутке, грлом жиле јецају,
чари велелепоте душице голицају!

VI

Чари велелепоте душице голицају,
док сузоклизне капи рују лицем и горе.
Свакакви ту демони мислима палацају,
на крају бивствовања прсну опоре коре.

У заносу свом Дучић још краси стасне жене,
и зна шта бол учини, како љубав развали.
Њему тек некад стихом миле црне опсене,
када му се тескоба, хладни струј телом свали.

Дучић је попут реке што дуго корито рије,
и ту бруси камичке, рубине и кристале.
Мада и његов живот црним барјаком вије,

сажмителју лепоте очи од сјаја спале.
Пред нама често зјапи скршена развалина,
крв песника је искра врлог Божијег Сина!

VII

Крв песника је искра врлог Божијег Сина,
из пехара се пију нектари што причесте.
Пред шкрипом зуба буде да путоказ мрклина,
песници вешто знају мржњу да надоместе.

Љубав је као клица, ветромазни маслчак,
и о томе се пева, измашта и оплаче.
Увек поцрни грубо наш танконосни зрачак,
када животна бољка грудима дах измаче.

Поете као глатки, префињени драгуљи,
они сушто саздање Прометејевог жара.
И њихово их срце к`о шкољку бисер жуљи,

а самоћа и немир у непребол обара.
Зато симболи песме прапочелом брецају,
акорди и музика сплетени светлуцају!

VIII

Акорди и музика сплетени светлуцају,
давно Шекспир сонете веже у златни безброј.
Том сонетисти, магу, речи не поклецају,
већ их и данас купа звездани кићени рој.

Великанима увек припадне спомен - биста,
у преко сто сонета Шекспир бескрај досеже.
Након вековних зала дивовско дело блиста,
док Вилијама бридом болни пипак зареже.

При отровном животу, ерозији низ стене,
човек покида спреге и све телесне нити,
и у гротескној тами зраче песничке зене,

а једном из кондира скупа сви искре пити.
Црвоточном се хумком круне животне споне,
зарење песмоторства као дар васионе!

IX

Зарење песмоторства као дар васионе,
у версу дух Ерате благозвучјем оптичен.
Веју тонови харфе и звонкогласја звоне,
а песник као јелен, у мразу свом заточен.

К`о Нарцис из Теспије, и песник је над водом,
у капљици огледа свој живот, лик и наде.
Нарцис се бодe мачем, уклет крвавим годом,
а песничку лепоту зли дуси не разграде.

Млади лепотан Нарцис, заљубљен у свој одраз,
нимфа Ехо му болност због самољубља сипа.
Песници су нежнији, јер стихом стопе образ,

њих прашком надахнућа муза већ обасипа.
То Дијана у лук свој речи - стреле натезе,
а сваком се терцином мед са горчином веже.

Х

А сваком се терцином мед са горчином веже,
Владислав Петковић Дис зна утопљене душе.
Мртви песници гробом, под мермером се јеже,
прозаичности стиха чим лирски крас заруше.

Шеснаестога маја, деветсто и још неке...
и Дисова се барка уз хучање потоци.
Сада је Дис узвишен, њише божанске смреке,
душа му се замири, светлосним слапом стопи.

У овом бродоломљу, на крају стигну мрави,
писатељи окопне, и пробије их влага.
Ми постанемо храна земљи, глогу и трави,
подземном свету неки буду гости без трага.
Хефест песме искове од провреле короне,
рушне су земне међе, које се кишом роне.

XI

Рушне су земне међе, које се кишом роне,
Јулији Примицови Прешерн венац уплиће.
Младих и росних ружа опет се мирис проне,
силне љубави пламте, уз слаткодашно сниће.

А сонет као мера мајсторскога умећа,
Giacomo da Lentini од страмбота га створи.
Те тако благозвучје поприми драгост цвећа,
да занавек мирише, песмоблажјем ромори.

И разгрну Петрарка све магле што су тмасте,
као кад жишка свеће засјаји подлим мраком.
Поезија жубори, стубом светлила расте,

у новом руху руди, лебди над старим свлаком.
Шели, Верлен и Вега, опојном нотом неже,
ех, песникове ате звездани одсјај преже.

XII

Ех, песникове ате звездани одсјај преже,
Војислав Илић Млађи, Даринку, жену кади.
Тамљаном је напаја, неверство груд разреже,
у погрешном је трену с другим хтела да слади.

Кроз њено младо тело смртни хитац проструји,
Војиславу пресуде, у ланцима робија.
Зато му кроз сазвучје горки дах смрти хуји,
изнова сваким стихом Дари душа проклија.

Несрећа, чемер, јама, и у Миљковић Бранку,
оголело му чело, мртве узалуд буди.
Његова крв што светли бризга боју уранку,

анђо, авети, музе, сијасет песничких ћуди.
Време лицем палаца, и цвеће зла је свело,
њивама се наднебним укотви речи дело!

XIII

Њивама се наднебним укотви речи дело,
Ђура Јакшић у крчми Милу Поповић зове.
Вина Мило, повиче, тело јој се упрело,
а свима порозни дуб, хумус плећа разрове.

Поезијом се бивство издашно закалеми,
кад се сводови стргну, мре се уз трзај, гневно.
Постајемо пањеви, засечени и неми,
а изданци у стиху, где истина сја древно.

Гором венац од смиља, Његош бисерје скупља,
земљу, шуму и воду, ароме сласт распали.
Владаре напослетку разапне шкриња шупља,

низ животну ломачу, ватра се с кожом жари.
Мастило ће папиром да избледи изјело,
анђелским песницима вековито опело!

XIV

Анђелским песницима вековито опело,
амин за све мајсторе поетичке спирале.
Боже, колико мрвних поета се већ сплело,
око Твога трношца, свевишње катедрале?

Низ веђе, образ, усне, када се пизма распе,
срџбу надвлада лирски, захармоњени трепет.
Рођени смо са судбом да крв се глином саспе.
Велеписари знани, ловите нимфин лепет.

А сонетни ће венац дамаром да одзвања,
тамјаником опијен, што Ђура Јакшић вели.
Походићемо скупа небна и земна грања,

лакоречни и вечни, дах Ератин све прели.
Полихимнија химне поетске одапиње,
песмама се раскову окуви чамотиње!

МАГИСТРАЛЕ

Песмама се раскову окуви чамотиње,
Еликсир поезије из небних уста точи,
Само су стиховесци као на ватри иње,
Нога једино њима беспутима закрочи.

Исијавају речи из можданих дубина,
Чари велелепоте душице голицају.
Крв песника је искра врлог Божијег Сина,
Акорди и музика сплетени светлуцају.

Зарење песмотворства као дар васионе,
А сваком се терцином мед са горчином веже,
Рушне су земне међе, које се кишом роне,

Ех, песникове ате звездани одсјај преже.
Њивама се наднебним укотви речи дело,
Анђелским песницима вековито опело!

ОБРИСИ ДУШЕ У ОЧИМА

I

Неће гнусно време покршити мене,
притегле ме чврсто ланцем неверице.

Ноћима се лудо лавина покрене,
и немир зареже крвав траг низ лице.

Порицао безброј пута самог себе,
размишљања бучно, језиво зазвуче.
Шамаран хладноћом и образ зазебе,
а погледи сломе, несан ми уруче.

Са мраморног чела бразде сатругао,
углачаним гласом сад ми се запева.
Трулом сам се свету кришом наругао,

где бол завијори, као плод сазрева.
Извори младости кад пресуше, мину,
еликсир ми точиш, уливаш свежину!

II

Еликсир ми точиш, уливаш свежину,
мој гвоздени обруч, вољена расцепи.
Преплашени дани зверињаком зину,
видици потону и човек заслепи.

Кад кроз искушења немоћан ти падам,
запали ми тмину, хоћу светла зрно.
У времену овом слабо собом владам,
огрнут самоћом, разорен утрно.

Обрисе ти гледам мила бојажљиво,
магнет си у сржи, привлачиш ме тамо.
По образу сенком дрхтаво се сливо,

хрлим теби гладан, немам другде камо.
Из мртвила љубав напокон се прене,
мислим крхка душа музи ће да крене!

III

Мислим крхка душа музи ће да крене,
разнежена, лака, а са чим се бори?

Прикована свисне, изнова увене,
сутрашњице када зуб нагриза, мори.

Озари ме једном, такни скривен део,
низ расцепе моје вихорови струје.
Танушним и златним концем те уплео,
жубориш ми венком, клокот се зачује.

Не знам зашто капи мастила проливам,
сонетарим венцем из божанске чесме.

На стихове сиви пепео доливам,

кад се твоје име споменути не сме.

Отиснут од себе, презирем туђину,
истог трена када ум спозна празнину!

IV

Истог трена када ум спозна празнину,
тргнеш ме од злости, мир блажен покуља.
Прождрљиву кротим опаку дивљину,
да ураган трошни темељ не пољуља.

Господе, оснажи устрептало биће,
њој и мени мрва снаге кад затреба.
Заборав без жене душе придобиће,
ништавило љубав олако завреба.

С понорима мучним, зар да се надмећем?
По корену моме бридиш, ту си срасла,
а хтео сам љубав ћутњом да замећем,

која би све трном, коровом обрасла.
Парао сам чула свим крицима громким,
ратовао дуго с мислима дубоким!

V

Ратовао дуго с мислима дубоким,
одапете биле са свих страна стреле.
Лупале по штиту, са отровом горким,
под ногама место тупе заузеле.

Још мало ме бодри, толико ми фали,
да обгрлим сву те, такву каква јеси.
Замку Псеудеја лукаво подвали,
из уста ми речи сумњиве однеси.

Прошлости је мирис нестао к`о пена,
затопио усне медоносним пићем.
Утуљена жишка опет зажарена,

не тамнујем више, већ крај тебе свићем.
Као иглом била до сад миловања,
и савијан био попут црног грања!

VI

И савијан био попут црног грања,
што пуцало туђом вољом усиљено.
Златокоса Лада, док земљом раздања,
плаветнилом фарба јутро замагљено.

Заволи ме као последњег сањара,
блиског и далеког, што не зна да суди.
А Сунце кад почне ноћцу да обара,
титрајима тела смири ме ил` слуди.

Не мислимо никад на време што стиже,
ми посути јесмо безвременим прахом.
Узлетимо, хајде, шта ћемо ми ниже?

Слепимо се нашим познатим уздахом.
Литицама срца ходамо високим,
мери нам се љубав са огњем жестоким!

VII

Мери нам се љубав са огњем жестоким,
на уснама влажним пожуда разлиста.
Пулсеви нам туку истим ритмом звонким,
прстима те сребрим, покретима киста.

Лако се крај тебе и бићем искажем,
росим те по врату извором пробуђен.
И капљице свуда по теби разлажем,
увирем, извирем, слуђен и зачуђен.

Спокојно на души сном лептира заспи,
призивам тишину, да ти будеш мирна.
Не буди се, усни снове па их распи,

по соби кад зора заигра прозирна.
Сложили смо тела, груди и дрхтања,
разум једно шапће, па у грех урања!

VIII

Разум једно шапће, па у грех урања,
на дан, два ми дођеш, а сати разлете.
Пречесто сам жељан твојих надирања,
гледам те, одлазиш, и траг се замете.

Ишчезнеш, а очи оборе, оросе,
кажеш како и ти над самоћом бдијеш,
прохладне даљине, свете се, пркосе,
трн стомак зареже, под болом се свијеш.

Све крај нас протиче реком заборава,
и свако за себе сећања разбраја.
Љубав мисли као таласе стишава,

а сета уз фијук ледени осваја.
Да л` мелемне речи олако примаме,
варамо ли вечност, меримо на граме?

IX

Варамо ли вечност, меримо на граме,
зато се примакни, да осетим дах ти,
загрљајем стисни, челом такни раме,
и образом мазним дирни да све дрхти.

Хоћу да крај мене спознаш усхићење,
осмехе и младост, Херо зачарана.
Дамаре убрза струјање и трење,
бедра, леђа мојим прстом зашарана.

У овом си венцу прекрасна богиња
чија се лепота истоком размахне.
Светионик красни, што бићем затиња,

натопиш ми кожу, а жиће надахне.
Кад времена зуб нам ластаре засеца,
е, само да нисмо илузије деца!

X

Е, само да нисмо илузије деца,
да нам се жеђања не распрсну праском,
јер олако слутња шавове засеца,
Мелпомена лица накаради маском.

Некад мислим да си само снова део,
силуета која лаконого плеше.
Од богова сам те и света отео,
знај, ова те рука од опала клеше.

А када нестанеш, изнова те недрим,
и кожа се твоја по мојој обмота.
Чим помодри јесен, крај тебе изведрим,

умрсиле ткаље повесмо живота.
Отрови грехоте могу да омаме,
деси ли се да нас даљине ураме!

XI

Деси ли се да нас даљине ураме,
студеном се тугом свака зора протка.
Постанемо цвеће трулежи и таме,
растрзана бића, погубљена, кротка.

Владарко свих мојих незаситих жеља,
временом не може стрепња да се мери.
Ако нас дочека камена постеља,
варљиве минуте у мах брзо здери.

Тихи смо сањари, капци су олово,
сновиђења пипак језиво све проже.
Свако једном оде, тражи клупко ново,

трагови не мичу, болом лик обложе.
Уз осмех ил` сузу, исто се поклеца,
у бићима силно неспокој се бреца!

XII

У бићима силно неспокој се бреца,
згрудвало се срце у зрно најтешње.
Пошаљи ми Боже макар једног свеца,
да молитвом живне поноре јутрошње.

Да лампе у нама, све светиљке, свеће,
пламичцима плавим сиве сенке гоне.
Са осмехом осмех нека се сусреће,
вечно нека стене само сузе роне.

Загрљај је стисак под којим се плоди,
љубав, жудња, занос, блискост недељива.
Афродита ову игру нек` проводи,

и ти, мила моја, страсна, заводљива.
Све ужитка тајне кушамо и знамо,
шумимо питомо, па се узбуркамо!

XIII

Шумимо питомо, па се узбуркамо,
вртлози слаткоће стомаке продубе.
Згрчени у мраку, тек се пресијамо,
уз додира титрај, усне бридом слјубе.

Ућутимо тако, непомично, тихо,
чекајући да се душе наслађују.
Изнова нас дашак љубави зањихо,
и уздаси меки етром се прочују.

Бујицом касније извори отекли,
и слили у дубне понорнице реке.
Од себе смо самих невешто утекли,
горко - слатке јесмо игличасте смреке.
Из семенке исте ми се порађамо,
есенцију дахом једно другом дамо!

XIV

Есенцију дахом једно другом дамо,
емоцијом плови љубавно безмерје.
Од кључале крви уз луч изгарамо,
блештавилом плениш цаклећи бисерје.

Годинама смо се вајали у машти,
призвали Фортуну да заувек спаја.
Месечева искра зеницама шљашти,
чедност Хиполите лагодно осваја.

И писаћу још ти, није задњи венац,
можда те ни један достојан не буде.
Да ти не постанем као хладни странац,

кад даљине своје заблуде понуде.
Мрезга си и груди шуме разједрене,
неће гнусно време покршити мене!

МАГИСТРАЛЕ

Неће гнусно време покршити мене,
Еликсир ми точиш, уливаш свежину.
Мислим крхка душа музи ће да крене,
Истог трена када ум спозна празнину.

Ратовао дуго с мислима дубоким,
И савијан био попут црног грања.
Мери нам се љубав са огњем жестоким,
Разум једно шапће, па у грех урања.

Варамо ли вечност, меримо на граме?
Е, само да нисмо илузије деца.
Деси ли се да нас даљине ураме,

У бићима силно неспокој се бреца.
Шумимо питомо, па се узбуркамо,
Есенцију дахом једно другом дамо!

КАМЕНИ ДАНИ

I

Где неповратно отпућујемо,
опрашујемо ужасе сиве?
Покушавали да засејемо,
за нама голе шуме и њиве.

Чије смо семе закоренили,
у живом блату, пустиње песку?
Теменом главе закаменили,
слепи у првом звезданом блеску.

Као капљице растачемо се,
и у ћутњи се најбоље знамо,
јер нас и речи сечивом косе,

па причи благост или жуч дамо.
Цветна дворана грудима свела,
остављамо ли вечита дела?

II

Остављамо ли вечита дела,
или заборав загосподари?
Паучина је по коси прела,
место да свитак чела озари.

И тако свако гнусном низином,
чека на чудо, у суштој твари.
Умили лице пустошном тмином,
угарак - срце и луч не зари.

Више и нисмо иоле свесни,
да живот трепет, космичка мрва.
Сами у себи, телесно тесни,

и та тескоба крхке опхрва.
Ронимо умом, тихо и немо,
самоћом мисли измудрујемо!

III

Самоћом мисли измудрујемо,
цакле тренуци сјајем кристала.
Колико дубље заорат смемо,
где Божја суза по земљи пала?

Тражимо кришом преосветљење,
а још ни себе нисмо пронашли.
Потупи као речно камење,
згубили виром, безданом зашли.

И сада својим разорним ходом,
безглави, даљи од уточишта.
Удаavimo се плодомом водом,

рођени једном, постали ништа.
Самотни човек, сломљена здела,
пепелом скрита судбина цела!

IV

Пепелом скрита судбина цела,
и гареж буде нетраг за нама.
Можда и ноћ нас мукла изјела,
ил` црна рупа, свемирска јама.

А још важећи виши закони,
кратковечност је препуна јада.
Видици рушни, време их гони,
док заборавно прашак попада.

У онострано закорачили,
а невични смо, неуки тако.
Нас и усуди су означили,

да ишчезнемо, у ропцу свако.
Точак времена, телу убица,
осакаћени и мрких лица!

V

Осакаћени и мрких лица,
одболујемо болести туђе.
А када љубав дух заголица,
разоримо се крвцом најлуђе.

Живимо живот у земној варци,
лепир, цвет, зора, на издисају.
Докусурили страхотни жмарци,
Кербери сочно даве и лају.

У освитима нема топлине,
све ледницима језно застрто.
Боже, то земља љуску расплине,

ко моје тело, младо и крто.
Залипти сета, туга у тмуши,
дашак лепоте зафали души!

VI

Дашак лепоте зафали души,
Богомајчице, сур облак макни.
Зло светогрђе логос обруши,
кроз помазање, кост челну такни.

Понеком сузом, болно уз вриску,
поколењима проклетство спери.
Нека у Твоме уснимо стиску
светове више, грехоте стери.

Заникла свуда горка кукута,
зов доброчинства братством јењава.
Уздуж и преко, тумор прогута,

злоћудним ехом што запевава.
Скрупчани, плачни, уз мноштво злица,
арчимо дане, ко цвркут птица!

VII

Арчимо дане, ко цвркут птица,
ауром бледи, а вером наги.
Увезала нас бодљиком жица,
језиком груби, изнутра благи.

Још деца могу да обрадују,
анђелски смешци, љубљене жене.
Те руке мазне, што помилују,
брзим нестанком срж окамене.

Свет на данцету, у нестајању,
универзум се човеку мршти,
а тајна вечна у битисању,

само што смртно копито пршти.
Не подајмо се злој намигуши,
рик времена нам етар заглуши!

VIII

Рик времена нам етар заглуши,
крваве зене, дрхтуре руке.
Зуј белих пчела натапа уши,
зверињак праском раздене звуке.

Опервази нас сунчани изгрев,
наново буде, Човек је свемоћ,
ал` кратко траје тај Орфејев пев,
смрт - косач лови, и дан и обноћ.

Сећањима се тако тешимо,
а где ли били, и куд се дели?
Од горчине се кисно смешимо,

док живот главе сољу пепели.
Земља ил` небо, сваком по жељи,
живот је црна вуна кудељи!

IX

Живот је црна вуна кудељи,
влаконоша је косата вила.
О, суђенице, глеђ ока смељи,
ругобна чума ту се развила.

Стојимо немо на хладној хриди,
грчни стражари, чувари светла.
Срк нам погрки језиком бриди,
заклано зорје, без клика петла.

У образима обезличени,
закалемљени на неродбиљке.
Згаслим звездама зар засличили?

Затулиле се жижак - светиљке.
Умови људи крике ће снити,
истањиле се вене и нити!

Х

Истањиле се вене и нити,
ври подно ткива ко у мравињуку.
Уједи, свраб ће капке облити,
мисли у огњу, храна осиињуку.

Ту и песму чак мукост огрне,
и плашт тишине, давне пратмине.
Злогласје зевне, дах следи, трне,
из прашних груди праском откине.

Језици ватре утробу лижу,
касније цврчци кости настане.
Инсекти сувим костуром гмижу,

а биће наше у облак стане.
Смртно вретено зубом задељи,
врцају жице небеској прељи!

XI

Врцају жице небеској прелџи,
бодени иглом чворнатог клупка.
На цветном плашту, ил` трн - постељи,
гавран нам кљуном по мозгу лупка.

Једном лептири можда наведу,
наше кораке ка бесконачном.
Једино они знају да сведу,
на нежне игре, у рату мрачном.

Гробове нека пробију руже,
из наше крви боју посишу.
Над мртвом кућом јастреби круже,
с душама сплету, плес смрти њишу.
Млеко из травке тровне испити,
омађијани, куд и где скрити?

XII

Омађијани, куд и где скрити?
У рукама смо племенског жреца.
И небна река дном укорити,
тамо где тама светлост засеца.

Два моћна кнеза, светла и таме,
збирају душе, као трофеје.
Сладуњавим нас заносом маме,
и мирисима мртве алеје.

Назубе вратне жиле српови,
у уз млаз крви живот се стиша.
Капије раја, тврди ступови,

на које огњем Тамни јуриша.
Ти кнеже Светли, дај жижак свећа,
тумарамо крај крсних распећа!

XIII

Тумарамо крај крсних распећа,
са којих Исус крвари раном.
Господар ума, безброј столећа,
у двору чека свом зазиданом.

И молитве су већ охладиле,
иконе ћуте, не мироточе.
Око са оком позавадиле,
зле аветиње, што дамар коче.

Накитили се сви празноверјем,
а Тамни чека, троном заседа.
Код њега пакост мери безмерјем,

и бездном, шпиљом, душа огледа.
Од Зида плача покора већа,
а бол громада, зрнаста срећа!

XIV

А бол громада, зрнаста срећа,
кипимо снагом кључале воде.

Аура била телу одећа,
тескобан челик сад плећа боде.

Знамо ли још да љубав уснимо,
или смо звери и тврдокрили?

У уста жудна да удубимо,
разгаљен смешак, и дашак чили.

Нека будемо тиха келија,
у којој меке молитве шуште.

Где се расипа сва енергија,

нове семенке живота пљуште.
Госпoде, шапни, сазнати смемо,
где бесповратно отпутујемо?

МАГИСТРАЛЕ

Где неповратно отпућујемо,
Остављамо ли вечита дела?
Самоћом мисли измудрујемо,
Пепелом скрита судбина цела!

Осакаћени и мрких лица,
Дашак лепоте зафали души.
Арчимо дане, ко цвркут птица,
Рик времена нам етар заглуши.

Живот је црна вуна кудељи,
Истањиле се вене и нити.
Врцају жице небеској прељи,

Омађијани, куд и где скрити?
Тумарамо крај крсних распећа,
А бол громада, зрнаста срећа!

СПАСИТЕЉ

I

Спаситељу моћни, искро Земље, Неба,
стварао си коме дубне океане?
Проговори Адам да му Ева треба,
од ребра је сатка, чисту и без мане.

Али Ђаво вуче неке друге нити,
слатким воћем грехе Адамове мами.
Голотињу своју први пар ће скрити,
чим осети жудњу, поче да се срами.

Први пут је змија Еву искушала,
у облику сваком зло се може дати.
Одлука највећа, ко камен је пала,

човек некад мора изнутра да пати.
Када нас понесе та животна плима,
прашташ ли све грехе, а силно их има?

II

Прашташ ли све грехе, а силно их има,
безбројна су лица где грч хара јако,
и када бродимо сивим понорима,
благонежјем срца, Ти би нам дотако.

Окусићу пехар црвенога вина,
Сунцу наздравити, јутру док се рађа.
Свесност о љубави дићи до висина,
што роба једино ланца ослобађа.

Тиховањем маштам, тргам оков сужњу,
крст разведри чело и тамнину веђа.
Кроз молитву, Оче, поражавам мржњу,

међу нама не сме изникнути међа.
Ја причешће хоћу, ту се не колеба,
ако ли пожелим, Твоје парче хлеба!

III

Ако ли пожелим, Твоје парче хлеба,
уз љубав га дајеш у светоме храму,
где тамјан мирише јаче него херба,
топећи се глатко на кандила пламу.

Вапаје закључај, птице нек` забрује,
гласићима меким сатиру демоне.
Много је трулежи, разједа и трује,
сачувајмо души дијамантске споне.

Пророка се лажних трошно тело чувај,
Човече у зебњи, докажи се делом.
Ветром са Голготе утваре раздувај,

ватром утри авет и сможди пепелом.
Храни нас добротом, врлим празницима,
само мрвом једном глад се одузима!

IV

Само мрвом једном глад се одузима,
сред верске слаткоће букнемо од среће.
Почуј харфу с неба, анђео је штима,
склапајући крила на срдашца слеће.

Огласиле трубе тријумфе у рату,
војска се небеска облацима креће,
и Илија Пророк просуо позлату,
громовима пали затуљене свеће.

Громовниче моћни, планету пробуди,
спавало се дуго, стидно и без вере.
Трежњење нам треба, неко да закуди,

избразданом челу грехоту да спере.
У царству Христовом, деца да се гнезде,
ишао си водом, ужарио звезде!

V

Ишао си водом, ужарио звезде,
избавио мртве из дубине тмурне.
Занебљеном њивом, где Ти ореш бразде,
рађаш кристал - дане, видике азурне.

Симфоније небне химнично зазвуче,
свуда се разлете веродашне жишке.
Мудрости, свезнања, покори нас уче,
о, Господе вишњи, подај хлебне кришке!

Сред свесрпске сржи забокори тројство,
засади у нама крвне јагодњаке.
По разуму саспи блажено спокојство,

челима у венце сплети рајске зраке.
А када си знао да је злоба чврста,
махните лечио, врхом свога прста!

VI

Махните лечио, врхом свога прста,
плаветни и зрачни сјаје путокази.
Ко ослушне свемоћ, благодат из уста,
истинити пут ће, беличаст да спази.

Превелика срећа зна да тежи јаду,
од тамљанског дима очи се заплачу.
Дамар нека титра у животном складу,
а ми наклоњени свом перу и мачу.

Раскрилимо бића изнад развалине,
згромимо авети и очњаке звери.
Чврсти смо рубини кад кушање зине,

самилости наше, Првородни мери.
Дохватити треба испуштене узде,
около грешника кад зле мисли језде!

VII

Около грешника кад зле мисли језде,
душица у бездан стрмином урања.
Мрвни корак дели од духовне беде,
зарад спаса букну узвишена знања.

Певајмо животу, богонадахнуто,
изоштримо мисли и чистоту ума.
Расцветајмо тело, згаснуло и круто,
да нас не однесе у зловољу чума.

Једном речју хорде свирепе покорје,
реч је та сакрила целомудрености.
На пола се копља заставе оборе,

маните се боја, ви кнежеви злости.
Када дном посрне човечанска врста,
душице очистиш, лако светлом крста!

VIII

Душице очистиш, лако светлом крста,
задахњујеш чари лепршаваг даха.
Рана нагрижена за трен ока сраста,
плашљивац у маху окане се страха.

Смиреност нам треба бити руковођа,
врлине су наши верни грудобрани.
Лажљиве су речи светогрдна крађа,
штитом благослова пред нејаке стани.

У сплетеном венцу, бајну љубав згрћем,
благодарну душу разаспем пред свима.
Љубазним речима, позлаћеним пружем,
стихове уплићем, бризгам живост њима.
Вољом као челик, рађам жишку жарку,
у тмурним ноћима, ко пећинском мраку!

IX

У тмурним ноћима, ко пећинском мраку,
кад ме хладна језа оберучке хвата,
срчану шапућем молитвицу лаку,
анђеоске војске челиче ме јата.

Господе сведашни, светлилом обложи,
завири у срце, ту тајну пећину,
где се огањ врели босооком ложи,
и греси сагоре, пламеном замину!

Хиландар се моли за плод обожења,
Свеосмислитељу, топлоклизне крви,
слабима уливај капљице спасења,

у душином језгру христокрвље врви.
Кад поспане очи кроз сан се оборе,
шапатам си деци строго ноћне море!

Х

Шапатом си деци строго ноћне море,
умирио дрхтај мајчице што бдије,
а злочести дуси шљам, неверје творе,
Богомајка сузе због њих фреском лије.

Поколењу новом подај христољубље,
да нам не остану беспут - загубљени.
Извори живота јесу правдољубље,
где истина красом, бујањем запени.

Ја не желим бити роб својих подвига,
и венац написах, ради Твоје славе.
Одрекох се давно лажне слике, жига,

када трнов спазих, обруч око главе.
Мени одмор треба, по ноћи и данку,
е, подари спокој песниковом санку!

XI

Е, подари спокој песниковом санку,
и ублажи немир, жића жижак - грижу.
Пређемо ли црту пролазности танку,
дани се раздробе, труле ноћи гмижу.

Звонко звоно зуји, јутрењем одзвања,
на молитвен извор жедна душа хита,
у светларне сфере, звездане зарања,
где дамарни тресак шири плућа вита.

А грех, подлац стари, увек обиграва,
вребајући слабе, подложне, чак мртве,
које давно сакри глина, тама, трава,

и стреле не бира, да разгроми жртве.
Хоћу Сунца пожар, да блуди сагоре,
и да лик ти гледам кроз блистање зоре!

XII

И да лик ти гледам кроз блистање зоре,
где лебди опточен, златом, ћилибаром.
Да пољубим раскош, скуте и одоре,
загрејем се слеђен, разасутим жаром.

Мисли су човечја надземаљска снага,
зажелимо нешто, кришом се оствари.
Мисо не сме бити, брзоплето нага,
подложно је свету да се све уквари.

Многа су племена ћудност прогневила,
човек се прочисти болом и кроз сузе.
Србија је себе, род оплеменила,

сабрану дечицу мир Божји обузе.
Сами за све криви, кад је судба клета,
ушао у душе уплаканог света!

XIII

Ушао у душе уплаканог света,
овлажио жедне, сасушене усне.
Закрилаћен жеђам, сред космичког лета,
где темељ Твог трона зарење запљусне.

Песковито зрно жуља морску шкољку,
научио си је, бисер обли ваја,
ми телу у сржи извидајмо бољку,
будимо астрални, блесак вечног сјаја.

Порозни су дворци, куле земне крте,
све сем светоречја ризницама бледи.
Човек је љуштура коју ноћи врте,

у безверју гмижу само недогледи.
Када нас обузме срећа, порив, сета,
мирисом нас зариш Еденскога цвета!

XIV

Мирисом нас зариш Еденскога цвета,
по природи жића сви смо небосклони.
Грехота ко струја, кад крвцом прошета,
богонаклоном се струјање оброни.

Ми нисмо једини живота власници,
заблуђени, слепи, стеремо ведрину.
Опомињу ли нас небески гласници,
да се везе с грехом трептајем раскину?

Останимо будни, јер смо кратковеки,
брзо се зашкрину овоземна врата.
Од свог прапочела да нисмо далеки,

у замку нас ломне, нечастиви хвата.
Довољна ми стара и трошна колиба,
Спаситељу моћни, искро Земље, Неба!

МАГИСТРАЛЕ

Спаситељу моћни, искро Земље, Неба,
Прашташ ли све грехе, а силно их има?
Ако ли пожелим, Твоје парче хлеба,
Само мрвом једном глад се одузима.

Ишао си водом, ужарио звезде,
Махните лечио, врхом свога прста.
Около грешника кад зле мисли језде,
Душице очистиш, лако светлом крста.

У тмурним ноћима, ко пећинском мраку,
Шапатом си деци стрго ноћне море.
Е, подари спокој песниковом санку,

И да лик ти гледам кроз блистање зоре.
Ушао у душе уплаканог света,
Мирисом нас зариш Еденскога цвета!

НА ВРХУНЦУ СЛАВЕ

I

Боже, подари нам пшеницу и вино,
једна шака соли биће за све доста.
Воћњаку сам мало јабука откино,
да странца угостим ко најдражег госта.

Овде је за сваког остављено место,
луталица мисли припитоми, скраси.
Ову земљу бира и сам Бог за престо,
кад са Копорина звоник се огласи.

Ветрови се тихо сударају, нежно,
разносећи мирис ружичастих лати,
и зимско је јутро идилично, снежно,

чим природу зима мразем обрлати.

Мајко наша света, како одолети?
Осоколи род свој, пусти га да лети!

II

Осоколи род свој, пусти га да лети,
питомином травном што спокојно ћути,
и овај ће народ груду заволети,
кад искру живота у трену наслути.

Крто време кад се као прах разиђе,
на Небу свој дворац Шумадинац гради.
Када смрт под нокте кришом му подиђе,
тек тад му се живот истински ослади.

Срећа нам кораке често запљускује,
с другог нам се света аскурђел обраћа.
На дамару чекић суво злато кује,

крвцом расточеном све се овде плаћа.
Јастреб се у небо вртоглаво вино,
живот је све маске раном зором скино!

III

Живот је све маске раном зором скино,
одбацио старе кошуљице своје.
Дани дуже трају и грех је премино,
па се и секунде као вечност броје.

Из дубине ноћи тек се чују птице,
шеретски нам звезда светлошћу намигне.
Месечина купа позлаћено лице,
душа хоће к`небу већ да се уздигне.

Дан за даном капље из божанског низа,
свак` на крају себе у потаји позна.
Време је зубато, голу срж нагриза,

све док човек судбу волшебно не дозна.
Златним концем, иглом, хаљине исплети,
анђео се моли да нас све просвети!

IX

Анђео се моли да нас све просвети,
темеље камене вечност да ли спира?
Једном ће нас неко одавде узети,
чисто своју силу да издемонстрира.

Пред кућним олтаром све чешће се клекне,
на све с миром гледа преко старог плота.
Вечерња молитва као гром одјекне,
па око аорте дечије обмота.

У телу се буди чуло онострано,
очи румен краду и капљице зоре.
Хоризонте јасне и поље пространо,

освежава мирис са борове коре.
Дрхтури у нама прадедовска клица,
на врхунцу славе кличе Србијица!

V

На врхунцу славе кличе Србијица,
свеци воду газе, стопа им пламиња.
Умножила свака себе породица,
тамјан у кандилу полагаано тиња.

Бесмисао некад врисне од свог смисла,
кротко Шумадија ка вечности миче.
Од силине среће и сва коб пресвисла,
а стубе ка Небу, ко нам то измиче?

На трошноме прагу седи старац седи,
гледајућ` у сутра поглед му је свисо.
Кад се време стушти минут много вреди,

унуцима шуму, пропланке преписо.
И лужник зашуми по ком срна скаче,
скинула са себе зимске огртаче!

VI

Скинула са себе зимске огртаче,
оживело све је, немирно све хита.
У одору нову брезе се пресвлаче,
проклијало семе баченога жита.

И тамо крај воде, купачице виле,
расплетених кика, бисер - шкољке траже.
У дубини ока звезде им се скриле,
мирисе им с тела топлота разлаже.

Запаљива песма из грла косача,
најфинија нота по пољани штрика.
Смрт је тако близу, ал` живот надјача,

природна темпера живи пејзаж слика.
Огласи се славуј, Орфејева птица,
ко да бруји земљом са гитаре жица!

VII

Ко да бруји земљом са гитаре жица,
док танани звуци свуд око нас веју,
и главица мала ту је свезналица,
девојачке усне кикотом се смеју.

Ушушкан у гнездо ор`о лет свој сања,
поглед му залут`о кроз маглину ветра.
У тајанство света опрезно урања,
племенито пловећ кроз дубине етра.

Кад нас археолог буде ископаво,
кости кад нам буде превртао крте,
прогледај и тада расцветана главо,

ветрови нас као ветрењаче врте.
Искрено се прашта, засмеје и плаче,
акорди се сетни то пред нама свлаче!

VIII

Акорди се сетни то пред нама свлаче.
Васељена цела ослушкује звуке.
Сребре се извори и бистрином зраче,
озаримо лице, посред страшне хуке.

Под сазвежђем песник још само бугари,
из мравињака речи, крилатице згрће.
Пецну ли га дубље мисао поквари,
па га силно стресе ново надахнуће.

Призор који видим говори за себе,
мајка своје чеду пољубила очи,
и кад камен пуца нико не озебе,

једно се у друго лето тихо точи.
Цветним су дезеном шаране празнине,
стидљиво природа згужвала хаљине!

IX

Стидљиво природа згужвала хаљине,
и евенке ниже по дворишту вазда.
Пред свитање када месечина мине,
нови дан уз Божји благослов се сазда.

Воштаница вије црвенкасти пламен,
светкује се празник, узми мрву дрена,
за бољитак куће и да будеш стамен,
окретан к`о видра, борбен као мрена.

И у доба давна преци су нам знали,
да за себе зграбе тек колико треба.
Од плоднога царства плашећи се крали,

кад не беше кише, не беше ни хлеба.
Издашне нам њиве, зрију шљиве плаве,
растаче се сребро коритом Мораве!

Х

Растаче се сребро коритом Мораве,
обале су трошне исто као људи.
Таласи нас носе ко понизне мраве,
а од зрнца среће све зна да полуди.

Воденички камен својим ритмом шушти,
за усташца гладна бело брашно меље.
Пастир звезде чита, зна језик немушти,
за свиралу врби кору бритвом деље.

Фрулашеви звуци упрели се грањем,
и скупа са ветром химнично забрује.
Тонове поредим с чаробним блистањем,

јутром звук то плута, далеко се чује.
По тлу када светлост бичевима шине,
белина се, магла, обалом расплине!

XI

Белина се, магла, обалом расплине,
заиграле складно напупеле крошње.

Мехури су пуни у родне године,
класје зањихало ко народне ношње.

Песници мастилом историју кову,
из пера им вире вреле крви капи.

Одани истини као светом слову,
ал` и они копне глечером што лапи.

Да окусиш прошлост позове Оплепац,
звекет бајонета буди Калемегдан.
Због Србије свијам сад сонетни венац,

свако од нас бије тајно луди мегдан.
Ореол кад гране сред свечеве главе,
и сунчеви зраци таму ће да смлаве!

XII

И сунчеви зраци таму ће да смлаве,
једном ће и нама већ да се раздани.
Изасланици ће с Неба да се јаве,
будећи све оне који су поспани.

Велики, сићушни, под световним сводом,
истим путем газе, охоло ил` мирно.
Очарани децом, узвишеним плодом,
опстанак, бољитак, осећање збирно.

На леђима терет оловни носили,
изгарали попут неке старе звезде.
Поколења често у брдима крили,

кад хорде свирепе кугама пројезде.
Ослушни брзаке, ломе се о стене,
ја и сада слушам песме божанствене!

XIII

Ја и сада слушавам песме божанствене,
а задржим сузе, дубоко у себи.
Девојачка грла гласом чежње плене,
Србијом се пева, а зашто и не би?

И на крају овог уплетеног венца,
хоћу да дочарам како се то воли.
Крстио је отац свог сина првенца,
клицо славног рода, тако га соколи.

Управо смо зенит руком домашили,
ближи ли смо дуги или пољу смиља?
Дрхтећ` од раскоши, мало уплашили,

попуцале опне од силног обиља.
Некад ми се живот на теме окрене.
Арија ми душу, успомене прене!

XIV

Арија ми душу, успомене прене,
потрчимо скупа, лаки, босоноги.
Распламсајмо ватру у срдашцу жене,
жар њихов на кожи кушали су многи.

У распуклу јесен кад птице одлећу,
с пролећа кад почне све да врви, дише,
смеха се одрећи, лека за све нећу.
Почуј, поток звони кад добују кише.

Жар освита згрћем у једноме хвату,
руб свемира нишчи са лакоћом снева.
Погледаш ли горе видећеш позлату,

искрица живота бури одолева.
Не треба ти много, верујеш ли силно,
Боже, подари нам пшеницу и вино!

МАГИСТРАЛЕ

Боже, подари нам пшеницу и вино,
Осоколи род свој, пусти га да лети.
Живот је све маске раном зором скино,
Анђео се моли да нас све просвети.

На врхунцу славе кличе Србијица,
Скинула са себе зимске огртаче.
Ко да бруји земљом са гитаре жица,
Акорди се сетни то пред нама свлаче.

Стидљиво природа згужвала хаљине,
Растаче се сребро коритом Мораве.
Белина се, магла, обалом расплине,

И сунчеви зраци таму ће да смлаве.
Ја и сада слушам песме божанствене,
Арија ми душу, успомене прене!

Саша Мићковић је српски песник, рођен је у граду Шпитал, Аустрија, 1980. године. Сада живи у Рачи Крагујевачкој. Пише сонете и сонетне венце у којима су примењене различите технике ове захтевне, краљевске форме. Његова поезија је сплет духовних, филозофских и емотивних нити. За Сашу је сонет метрички уређена, стилски избрушена форма коју прати лепршавост музике, савршен склад речи и хармонија која опија читаоца. Сонет је песнички дворац у коме се многе чароликости крију мамећи лепотом изражаја. Зачетник је сонетне форме која је названа „Клепсидрични сонет у огледалу са акростихом“, који је ретроградни и може се читати у оба смера.

Штампао је четири збирке поезије:

- Јастреб у олуји, ауторско издање (2011)
- Божанска Србија, издавач Беокњига, Београд (2012)
- Рачански песнички свитак, коаутор, издавач Народна библиотека Радоје Домановић, Рача (2013)
- Духовна зарења, издавач Граматик, Београд (2014)

Песме објављује у штампаним часописима као што су: Књижевне новине, Траг, Пролом, Свитак, Мајдан, Ријеч, Јеж. У електронским часописима је такође заступљен: Етна, Носорог, Шипак, Аргус магазин, Балкански књижевни гласник и др.

